N:r 5. Årg. 16 I Mars 1911 Pren.-pris 1: 35.

Kina-Missionstidningen
Sinims Land

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Guds lysande ansikte. — Hemarbetet. — Svenska Mssionens i Kina California Kommitee. — Tackägelse- och böndagen den 14 mars 1911. — Några minnen II. — Bibelkurs i Tungchow-fu. — I sånningstider. — Brefafdelningen. — Axplock. — Ett utsäde. — En glädjande företeelse. — Tänkvärda ord ur en kines' predikan. — Tidstecken. — Guds underbara verk i Korea I. — Kinesiska äktenskapslagar. — För våra små — Minnesord. — Redovisning.

Guds lysande ansikte.*)

I ps. 67 möter oss ett *missionsord*, och det kommer till oss i den mest älskliga form nämligen såsom en sång. Må den få sin andliga melodi i våra hjärtan!

Det heter först: »Gud, vare oss nådig och välsigne oss, han låte sitt ansikte lysa och ledsaga oss, att man på jorden må känna din väg, bland alla hedningar din frälsning.»

När psalmisten säger: »Gud vare oss nådig!» tänker jag särskildt på våra försummelser gentemot Gud liksom också våra försummelser i fråga om missionen. Och säkert kännen I alla med mig ett djupt behof att instämma i den bönen: »Gud vare oss *nådig*, så att du *förlåter* oss våra försummelser!»

Säkert vilja vi ock alla gärna bedja: »Gud *välsigne* oss! Gud välsigne Svenska Missionen i Kina, Gud låt ditt ansikte lysa öfver vår mission och ledsage alla dess arbetare!»

Jag har aldrig förr än nu tänkt på att det är »*Guds lysande ansikte*», som skall *ledsaga* oss. Jag kan icke tänka mig någon ljufligare lykta för oss i vårt arbete än Herrens ansikte, som skiner öfver oss och ledsagar oss. Det ljuset öfvergår alla jordiska belysningar. Och vi behöfva i sanning detta Guds ljufliga, vänliga, faderliga ansikte, som lyser öfver oss, när vi hafva att vandra fram öfver svåra, törnbeströdda vägar.

Hvarför skall då denna sång sjungas? »På det», säger psalmisten, »att man på jorden må känna din väg, bland *alla hedningar* din frälsning!» Ja, vi önska, att Herrens ansikte skall lysa öfver oss, öfver våra själar, öfver vårt missionssällskap, att väg må banas ibland hedningarna för Guds frälsning.

Och när så sker, då skall det blifva, som det vidare heter i psalmen: »Folken *tacke* dig, o Gud, alla folk tacke dig. Folkslagen *glädje sig* och *juble*.» Huru ofta når oss icke genom underrättelserna från missionsfältet ett verkligt frälsningens jubel från trakter, som förut varit dödens mörka ängder!

Och nu äfven några ord angående *gifvandet* för Herrens sak. I 2 Krön. 25 kapitel berättas om en konung, som hette Amasja, och om honom säges, att han gjorde, hvad rätt var i Herrens ögon, »dock icke af fullt hängifvet hjärta.» När jag läste de orden, kom den tanken för mig: Detta är ett ord för oss, missionsvänner. Vi göra kanske, hvad som är rätt i Herrens ögon. Men brister det icke för många af oss just i den punkten, att vi icke göra det af *fullt hängifvet* hjärta särskildt med afseende på missionen?

Om denne Amasja står det, att han legde för hundra talenter silfver hundra tusen män ur Israel för att draga ut i striden mot Seirs barn, Guds folks fiender. Berättelsen härom kom mig att tänka på, att ibland är det, som om vi, missionsvänner, sökte lega bort vårt arbete för penningar. Vi betala liksom Amasja ut talenter för att få någon, som går åstad ut i striden i vårt ställe. Men till Amasja kom Herrens ord så sägande: »Herren är icke med Israel; låt icke dessa draga ut. Du själf må allena draga åstad.»

Vi få begagna våra talenter i Guds tjänst — och därom må särskildt påminnas en stund sådan som denna — för att genom dem sätta andra i verket. Men till hvarje Guds barn må det ändock sägas: »Det är *något* i verket för Herren, som man *icke* för penningar kan öfverlåta på någon annan. Du *själf* måste göra det.» Och jag önskar, att vi hvar och en på denna mönstringsdag må känna vårt personliga ansvar. Också till oss ljuder det: »Grip verket an! Gå frimodigt ut i striden, ty Gud

*) Utdrag ur ett föredrag af Herr Joh. Hedengren vid försäljningen för S. M. K. i Stockholm den 1 dec. 1910.

förmår både att hjälpa och att stjälpa.» Är det så, att Gud stundom har måst stjälpa oss, så att vi ligga liksom i diket vid sidan af vägen och arbetet, så må vi komma ihåg, att Herren ser ej saken, som vi se den, och att Gud är lika mäktig att hjälpa, som han förut var att stjälpa.

Och fråga vi såsom Amasja: »Hur skall det då gå med de hundra talenterna?» dessa talenter, som han hade gifvit ut för att få Israel med ut i striden, så få vi samma svar, som han fick genom gudsmannen: »*Herren kan väl gifva dig mer än det.*» Det är manga missionsvänner, som icke hafva så godt om talenterna, och som kunna fyllas af en viss oro, sedan de blifvit utgifna för Herrens sak. Men äro de gifna åt *Herren*, gäller också dem det ordet: »Herren kan väl gifva dig *mer* än det.» Förvisso har mer än en af oss fått erfara sanningen af dessa ord, på samma gång som vi fått höra den uppmaningen från vår Gud: »Gå frimodigt ut i striden! Gud förmår att hjälpa.» Amen.

Hemarbetet.

En syster i norra Sverige har delgifvit oss följande erfarenhet, som utan tvifvel kommer att stärka mångas händer i arbetet:

»Den dag, jag ropade till dig, svarade du mig; du ingaf mig mod, och min själ fick kraft.» Herren har åter uppmuntrat mig genom sin trofasthet särskildt angående sparbössorna. När dessa tömdes, fingo vi ej in fullt hundra kronor; förra året däremot omkring 150. Skillnaden var ju rätt stor, men Herren bjöd oss bära fram saken för honom, och han gaf mig visshet om, att han skulle få ära och pris genom detta, och nu jublar jag öfver att han bevisat sin makt och gifvit oss öfver 10 kronor mer än vi begärt. Honom vare lof och tack! Det är glädjande att få meddela missionsvännerna detta. Nytt mod och ny kraft tillflöde också deras hjärtan! Hvilka vägar begagnar sig ej Herren af för att gifva bönhörelse! Bland andra påminte han en vän i Göteborgstrakten att sända 10 kr., allt för att förhärliga sitt namn och göra det kändt.»

Svenska Missionens i Kina California Kommitee.

Läsare af Sinims Land torde minnas, att under missionär Linders vistelse i Kalifornien 1908—1909 några för kinesernas frälsning nitälskande bröder där sammanslöto sig och i Guds namn utsände tvänne bröder, *Lundström* och *Svenson*, för att arbeta på S. M. K:s fält i Kina, samt under namn af S. M. K:s California Kommitee åtogo sig att verka för denna mission.

Under dessa tider, då Herren hastar med sitt verk därute, då icke blott städer och byar utan människohjärtan öppnas för Jesus, och då följaktligen ansvaret för dessa dyrköpta själar och otillräckligheten af de medel, som stå oss till buds för att räcka dem frälsningens ord, måste kännas ännu större, kom denna hjälp bokstafligen såsom en nödhjälp. Låt mig här erinra om att vi af missionens Herre fått oss anförtrodda i Kina sex millioner själar på ett fält ungefär så stort som Götaland; att vi där — med undantag af en läkaremissionär från Augustana Synoden i Amerika, nyligen anländ till Honanfu — äro de enda, som förknnna evangelium, att vi sålunda ej ha några, på hvilka vi kunna öfverlåta vårt ansvar; att detta var det första missionsuppdrag i Kina, Herren gaf vår svenska missionerande församling; att vi ännu alltför ofullkomligt ntfört detta nppdrag, och att vi sålunda ej få slappas i vårt intresse eller draga oss tillbaka.

När våra bröder på andra sidan hafvet räckte oss denna hjälpande hand, kom därför hjälpen från Gud i behaglig tid. Låt oss bedja honom, att deras händer må stärkas, så att deras verk må växa i omfattning och kraft.

Nyligen ha vi från dem erhållit en öfversikt öfver arbetet under det gångna året. Kommitéens medlemmar äro nio. Inkomsterna hafva uppgått till öfver 400 dollars och ntgifterna till öfver 500. Balansen täcktes af ett rikligt öfverskott från föregående år.

»Det är i sanning härligt,» skrifver sekreteraren, »att få vara med på ett litet hörn att verka Herrens verk äfven i Kina. Vi glädjas öfver att det gått våra bröder så väl under den korta tid, de varit på fältet. Vår innerliga bön och önskan är, att Herren måtte välsigna dem och hjälpa dem vid inlärandet af språket, så att de snart må komma i full gång med arbetet. — — — Må vi med Herrens hjälp fylla vår plats, så att det förtroende, som visas oss, ej må svikas! — — Alla bröderna här synas storligen intresserade af arbetet och äro tacksamma mot Gud, som så underligen hulpit och välsignat under det gångna året.» —

»Därför, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren!»

E. F.

Tacksägelse- och bönedagen den 14 mars 1911.

Kära vänner och medarbetare!

Vi räkna det som en stor förmån att åter få erinra eder om vår årliga böne- och tacksägelsedag, den 14 mars. Detta är nu den 25:te i ordningen, och efter de 24 år, som gått, ha vi allt skäl att säga med Esaias: »Dina tiders trofasthet är en skatt af saligheter» (33:6). Ha vi förvarat dem, då blir den 14:de mars 1911 för oss en stor tacksägelsedag och en dag, då vi med frimodighet få gå fram till nådens tron och af vår Fader begära stora ting både för oss själfva och för Kinas folk.

Låt oss på nytt tacka Gud för den nåden, att vi få vara med på detta hans rika skördefält i Kina; att han där anförtrott åt oss sex millioner dyrt återlösta själar; att vi fått vara med ej blott under banbrytandets utan också under skördens tid;

att lugn och ordning varit rådande i Kina, och att regering och ämbetsmän bemött oss med allt mera välvilja och förståelse; att misstänksamhet och likgiltighet hos folket börjat vika och i stället en ovanlig villighet att

höra, ja, t. o. m. hunger efter sanningen bland de breda lagren börjat förspörjas öfver hela vårt fält;

att så många af de unga i våra skolor gifvit sina hjärtan åt Jesus, att flera af de äldre skolgossarne helgat sina lif åt Herren i st. f. att söka förmånliga anställningar i statens tjänst.

Våra infödda medarbetares trohet, nit och kärlek utgöra också ett tacksägelseämne liksom äfven de infödda kristnas ifver att tränga djupare in i Skriften, deras missions- och offersinne samt icke minst den trons enfald, som ännu bibehåller sig bland dem, och som visar sig verksam »med åtföljande tecken.»

Låt oss vidare tacka Gud för hans bevarande nåd öfver våra missionärer, för den förstärkning, vi redan fått i arbetskrafter därnte, och för de tre, som nn här hemma stå redo att gå ut; för att Herren i så nnderbar trofasthet försett med de nödiga medlen för arbetet och

för alla de trossyskon, som här hemma så troget hållit bönens armar uppe och därigenom bidragit till Guds rikes seger därute.

Må alla dessa tacksägelseämnen få mana oss till förnyad och nthållig bön! Särskildt vill jag lägga eder på hjärtat: behofvet af flera arbetare på fältet, isynnerhet af en föreståndarinna för det kvinnliga seminariet, som vi så väl behöfva få till stånd.

Bedjen, att Gud må stärka och välsigna de syskon, som vistas i hemlandet, att missionärernas barn må bli Guds barn och följa sina föräldrars fotspår, samt att vi må få till stånd ett hem för dessa barn, som för Guds rikes sak måste vara skilda från sina föräldrar.

Herren gifve oss att begära detta och mycket mer till hans namns förhärligande!

E. F.

Några minnen.

II.

Ett namn från Kinas missionsvärld började vid den tiden blifva kändt äfven i Sverige. Det var Hudson Taylors, mannen, som i bön kämpade för kinesernas frälsning och som i tro på Gud vågade allt för att bringa dem bndskapet om Frälsaren. Huru sträckte sig ej min håg och mitt sinne efter att närmare lära känna det varmt pulserande missionslifvet därute i England! Men förbindelsen var ej så liflig då som nu, och det var ej heller så lätt att finna förmedlande länkar. Genom en nu hemgången varm missionsvän i Uppsala, fröken Ebba Boström, blef dock äfven här en väg öppnad, och sommaran 1886 fick jag anträda resan till London.

Huru rik på intryck var ej den nya värld, som här öppnade sig för mig! I England var lnften liksom mättad af missionsintresse. Bilden af flera missionshjältar och veteraner från olika delar af det världsvida missionsfältet framstår ännu så lefvande för mitt minne. Väl såg jag månget tärdt och fåradt ansikte, mången nrsprnngligen hög och kraftig gestalt böjd och lntande — vittnesbörd om nöd, försakelse och lidande, men blicken, som var så fnll af kärlek och som fick en så förunderlig glans, så ofta missionen kom på tal, vittnade om ett hjärta brinnande för Guds sak. Det var något säreget med dessa människor. Deras hjärtan voro vidgade; man kände något värmande i deras närhet; deras syn på Guds rike var så inspirerande; deras tro på Gud, på ordet, på bönen så lefvande och verklig. Men alla trycktes de af djup nöd, nöd för hedningarne, som de funnit så öfvergifna, så vanlottade i fråga om det högsta — Guds kunskap. Jag fick ett djupare begrepp om hvad kallelse i Guds rike och hvad förpliktelse till våra medmänniskor innebär. Den bästa missionsskola är beröring med sanna missionärer.

Rika tillfällen att lära känna Kina Inlandmissionen gåfvos också. Mr. B. Broomhall, som då var sekreterare i denna mission, och hans fru — en syster till Hudson Taylor — voro alltid redo att »hjälpa» oerfarna, trefvande ynglingar. Att i främmande land mötas af så mycken förståelse och få så värdefnll hjälp, som fallet var i London, bidrog att ingifva mig förtröstan och hopp.

Någon väg till Kina syntes dock ej öppna sig. Välvilliga vänner i London hade visserligen beslutat sig för att bereda en sådan och ansågo sin plan så god, att den utan vidare borde accepteras. Att träda i förbindelse med ett utländskt missionssällskap, därtill var dock ingen tydlig ledning mig gifven ofvanifrån, och därför stannade det hela vid blotta förslaget. Sådana erfarenheter kunna dock ej göras utan djnp inre slitning och nöd. Men huru ofta få vi ej just i nödens tider förnimma Herrens ingripande! Ur djnpaste mörker leder han ut. Äfven här var hans väg banad fast ännu ej uppenbar. Han vill ofta på sådana vägar lära sina barn hemligheten af att bida hans tid. Men för känslan blir det, som om hoppets stjärna, hvilken för några ögonblick tindrade så klart, hade för alltid gömt sig i ogenomträngligt mörker.

Vid denna tid lefde ännn frn Boardman, änka efter den i vida kretsar väl kände pastor Boardman. I hennes hem höllos hvarje vecka bibelstunder, då missionärer ofta talade. Vid ett sådant möte lästes ett bref, som väckte rätt stor nppmärksamhet. Det innehöll ett af brefskrifvaren till Herren afgifvet löfte att lämna halfva sin årsinkomst för att därmed bereda en ung man tillfälle att resa ut till missionsfältet. »Tänk, så lycklig den unge mannen skall bli,» var den form, tanken i mitt inre tog. Fru Baxter, väl känd för många i vårt land, kom efter mötets slut fram till mig och sade: »Nu är vägen öppen för er till Kina. Respenningar och medel till utrustning finnas. Gör er blott i ordning och far i Guds namn!»

Gifvaren var och förblef länge okänd.

Efter ett kort besök i hemlandet anträdde jag sålunda resan till Kina. Den 6 jan. skedde afresan från Sverige. Från England företogs utresan i sällskap med fem unga missionärer på väg till samma land. Den 14 mars landstego vi på Kinas jord. Från färden står ett minne ännu lefvande kvar. En ung hindn, medicine doktor, var mycket ifrig att hvarje dag få ett samtal med mig om tron. Han var så fnll af frågor och tvifvel. Hans inre var så trotsigt, men ändå så sönderslitet. Han öppnade småningom hela sitt hjärta och npprnllade sitt lifs tafla. Här var en ny missionsskola. De inblickar, som där gåfvos, kommo som bekräftelse på det vittnesbörd, missionär Skrefsrud afgifvit den där minnesvärda dagen i Trefaldighetskyrkan i Uppsala.

E. F.

Bibelkurs i Tungchow-fu.

I början af den 12:te kinesiska månaden (januari) hölls af missionär *H. Linder* i Tungchow-fu en 10 dagars bibelkurs med 12 deltagare. Såväl intresset som den synbara behållningen föreföllo vida större än vid något föregående tillfälle. Samma metod hade denna gång användts, som föreståndaren för utbildande af bibellärare i New-York, dr. White, plägar följa.

Särskildt påpekades för deltagarna vikten af att i sina predikningar mer ansluta sig till texten samt låta dem innehålla mer af Guds ord.

Sista dagen fingo äfven ledarne öfning i kartritning för att lära sig kartlägga sina distrikt efter skala. På aftonen ägde en treflig afslutningsstund rum. Med de färdigritade kartorna utbredda framför sig samtalade man om hur mycket land, som återstode att intaga för Herrens räkning. Satan hade sina utskickade, som med den mest beundransvärda energi gingo hans ärenden och bl. a. utkolporterade kropp och själ fördärfvande varor. Herren Jesu stridsmän hade att lära af deras påpasslighet, nit och uthållighet. I Herrens namn beslöt man att med ännu mer allvar än hittills föra den heliga striden och söka verka för evangelii utbredning på hvarje plats inom de olika distrikten.

Så följde utdelning af stora bibliska planscher, illustrationer till de internationella söndagsskoltexterna. Missionär Linder skrifver härom:

»Dessa utgifvas nu för första gången af Norra Kinas Traktatsällskap. De äro utförda af kinesisk artist, litograferade i vackra färger och mycket anslående. Priset för en årsserie (48 planscher) är kr. 8.75, utom porto. Förlitande mig på att Herren skulle lägga på någons hjärta att tillmötesgå det behof af traktater, som jag förut påpekat i vår tidning, hade jag rekvirerat 5 serier, en åt hvarje station. Fyra församlingar ha sedan hjälpt mig bära hälften af kostnaden för hvarsin serie. Det beslöts att söndagsskoltexten med förevisande af motsvarande plansch skall användas vid ett af söndagens möten. Fäst på en trätafla skall planschen sedan af evangelisterna användas vid gatupredikan, hvarefter den får säljas för församlingens räkning.

Sedan hvar och en af deltagarna försetts med begärda mediciner och böcker, skildes vi, uppmuntrade och tacksamma efter denna sköna tid omkring Guds ord. Gifve Herren sin välsignelse till den sådd, som följer!

Må Herren också glädja och uppmuntra eder, som understödjen oss med förbön och arbete! Det går framåt, om än svårigheterna äro stora.

Min hustru förenar sig med mig i ett hjärtligt tack till de vänner, som ihågkommit oss personligen med gåfvor till julen. I ba'n därmed beredt oss vederkvickelse. Gud skall löna eder.»

I såningstider.

Just nu är årets brådaste såningstid på Guds stora åkerfält, och skörden — den som blir — skall bärgas in i Guds rike en gång. I december månad förra året voro fyra såningsmän från Puchow församling ute, två och två i sällskap, för att så den ädla säden. Troget utförde de detta värf särskildt på platser, där evangelium förut var litet eller intet kändt. Mycken uppmuntran ha de rönt, och ej få äro de, som mottagit ordet i ett tacksamt hjärta. Visserligen torde det mesta ha fallit på vägen, där det snart plockats bort, eller på stengrunden, där det hastigt förtorkats, eller bland törnen, där det förkväfts. Jordmånen beredes dock småningom, och skörd skall följa en gång, om vi troget arbeta, ty Guds ord kan icke återkomma fåfängt.

Det är uppmuntrande att höra dessa bröder berätta sina erfarenheter. Villighet att lyssna till evangelii predikan förefinnes nu nästan öfverallt. Ofta förekommer, att någon af byfolket säger: »Nej, så roligt, att ni kommit! Jag hörde er lära vid en marknad för flera år sedan och köpte äfven böcker, men som ingen fanns, som kunde leda och hjälpa oss, har saken fått förfalla. Här äro böckerna — läs, förklara för oss!»

I en by gick en af byfogdarna till det största templet och slog på den stora trumman, hvilket sker endast då något högst viktigt är å färde. Till en vanlig bystämma slås på en gong-gong. Folket rusade till från alla håll, undrande hvad som stod på. »Jo», förklarade fogden, »jag har sammankallat er, emedan vårt ovärdiga samhälle har fått besök af ett par herrar, som vilja predika den sanna lära för oss. Hvad de komma att förkunna, ha de flesta af er aldrig hört talas om förr. Jag hörde litet vid en teaterföreställning för många år sedan och är glad att nu få höra mer. Låt oss alla riktigt slå oss lösa och stilla lyssna till, ty jag har hört sägas, att detta är det bästa och viktigaste af allt i världen. Ni, kvinnor, få också vara med, om ni bara kunna låta bli att prata. Sköten gärna ert handarbete! Men om I som vanligt viljen tala och skrika, får I gå er väg. Du, Chang, spring först efter ett par bänkar, och du, Wang, hämta ett litet bord att lägga herrarnas böcker m. m. på. Och du, Li, skaffa en panna te!» Själf hämtade han en tallrik frukt och nötter. Då måltiden var undanstökad, fingo bröderna börja predika för de lyssnande skarorna och fortsätta till aftonen.

När de ämnade aflägsna sig, hindrades de helt enkelt under förklaring: »Vi vilja höra mer. Husrum, mat och sängkläder finnas här för er. Ni få icke gå i dag.» Och så fingo de fortsätta till långt fram på natten i ett rum för så många, som där kunde rymmas. Då de följande dag togo afsked för att, som Jesus sade en gång, »gå till de närmaste småstäderna att också där predika», måste de lofva att på hemvägen göra ännu ett besök.

Flera sådana och liknande drag skulle kunna anföras, men detta må vara nog. Det visar, att »tiden nu är inne». På samma gång sådant gläder och uppmuntrar, blir man dock beklämd vid tanken på ens oförmåga och otillräcklighet att tillvarataga de gyllene tillfällena. Jag har ibland frestats att tänka: »Är det ens rätt af oss att väcka det slumrande behofvet efter det, som vi sedan af brist på tid och krafter ej kunna gifva dem?» Dock, »icke med makt och icke med kraft, men med min Ande, säger Herren Sebaot». Bedjen, kära vänner, bedjen skördens Herre, att han utdrifver arbetare i sin skörd!

Haichow i jan. 1911.

Verner Wester.

Brefafdelningen

Hancheng den 3 jan. 1911.

»Herren är en eldsmur omkring sitt folk.»

Sedan vårt stormöte i höstas har tiden hastigt flytt, och fast jag ofta tänkt sända eder några rader, har jag ej hunnit därmed. Nu vill jag dock försöka.

Strax efter stormötet reste jag ut i byarne och kom hem först den 30:de nov. Jag hade bibelkvinnan med mig. Fröken Anna Erikson, som hitkommit just till stormötet, var hemma och såg till arbetet på stationen samt opiepatienterna. I byarna hade vi det kanske ej *så* uppmuntrande som föregående höst. Detta emedan folket hade så brådt ute på fälten. Bomullen, som på en del ställen inom vårt distrikt är den förnämsta näringsgrenen, kom i år mycket sent — en följd af det på sensommaren ihållande regnet. Både små och stora, män och kvinnor voro ute och plockade bomull, så att vi hade vanligen helt få åhörare. Vi fingo dock träffa våra troende och i någon mån styrka och uppmuntra dem. Detta känner jag är ett särskildt viktigt arbete. Många af dem bo så ensamma och så afskilda från andra troende och ha, mänskligt sedt, så ytterst litet af glädje och uppmuntran, att fienden lätt får dem ned i ljumhet och likgiltighet.

Ett kinesiskt brudpar.

Vi hade det mycket skönt bland våra vänner på en del platser, och i åtminstone en by hade vi huset fullt äfven af utomstående, som villigt lyssnade till ordet. Det var nu visserligen så, att hälften af dessa hade kommit för att af mig få bot mot någon sjukdom, men äfven de fingo ju höra nådens glada, fria budskap, och som Herrens löfte står kvar, att hans ord icke skall utgå fåfängt, ha vi rätt att äfven där hoppas på någon skörd. Många mottogo oss med glädje och tacksamhet i sina hem, just därför att de förut fått medicin och blifvit botade från någon krämpa eller därför att någon deras granne blifvit hjälpt. Ja, alldeles förgäfves är det nog ej att dela ut medicin och sköta sjuka, ehuru det ibland kan tyckas, att det ej är värdt den tid och möda det tar. Jag kommer ofta, då jag frestas att anse det lönlöst, ihåg berättelsen om de tio spetälska. Endast *en* kom tillbaka och prisade Gud. Sådana erfarenheter fick vår Herre och Mästare göra. *Han* slutade icke därför upp att hjälpa de lidande och svaga. Skulle vi då göra det? —

Medan jag var ute i byarna, var jag med på ett bröllop hos en af våra troende. Hans bror, ehuru ej en kristen, önskade kristen vigsel, och vår äldste Ki kom och förrättade den. Många af de troende från de olika byarna rundt omkring voro med, och på kvällen efter festen hade vi ett godt möte inför en stor åhörareskara. Den äldste ledde. — Vi se här en fotografi af brudparet i sin bröllopsstass. Bruden är blott 17 år, brudgummen något öfver 20.

När jag kom hem, hade bref från Yuncheng anländt med innehåll, att br. Blom var sjuk, och att vagn för länge sedan blifvit sänd för att hämta mig. Detta satte myror i hufvudet på oss. Brefvet var nämligen skrifvet tidigt, men hvar var vagnen? Som vi inte liksom hemma i Sverige ha att blott gå till telefon och höra efter orsaken, fingo vi ge oss till tåls och vänta för att se, om påföljande dag skulle medföra ny post eller vagn. Det ena som det andra uteblef emellertid, och i tre dagar var allt för oss som ett mysterium. Vi hade redan börjat lugna oss med den tanken, att, då vagnen ej kommit, herr Blom redan blifvit frisk. Då kommer en dag vagnen helt oförmodadt. Det blef för mig och min tjänare att i hast packa in litet saker och resa. Körkarlen bade med sig ett bref, som gjorde oss oroliga för herr Bloms befinnande. Vagnen hade fått vänta i 9 dagar vid flodstranden utan att kunna komma öfver. Som intet hopp fanns för oss att på 2—3 dagar komma öfver floden härifrån, hade jag ingen annan råd än att resa öfver Hoyang. Det var en hel dagsresa längre men kunde ej hjälpas. Hellre det än att vänta i 3 dagar och ändå inte vara viss på att få komma öfver. När jag kom till Hoyang, sändes bud i förväg ned till floden, att båt skulle hållas redo. Som floden var full af is och snö, var detta ingen lätt sak, men båtmännen gjorde dock sitt bästa. När båten skulle lägga ut från land, påtändes af roddarne »smällare», för att vi skulle få lycka med på färden. Dessutom tog en af männen en knippa halm i sin hand, påtände den samt släppte den sedan i vattnet, då båten gått ett litet stycke. Därmed skulle de bortdrifva det onda, som möjligen skulle komma och göra öfvergången besvärlig. När de så riktigt gjort sig skyddade mot all fara, begåfvo de sig glada i väg, och efter blott $^1/_2$ timmes rodd uppnådde vi andra stranden. Roddarne trodde, att den lyckliga färden berodde på hvad de gjort, men jag och min tjänare visste, att det var Gud, som hjälpt och svarat på våra många bönerop.

Två dagar till, och jag närmade mig Yuncheng. Det var nu 16 dagar, sedan vagnen blifvit sänd därifrån. Hur mycket *hade* ej kunnat hända en sjuk under en så lång tid, särskildt då det var fråga om en svulst, som

behöfde öppnas! Ju närmare vi kommo Yuncheng, dess mer otålig blef jag att komma fram. Men det tycktes, som om djuren tröttnat att dra och försökte gå så långsamt som möjligt. Emellertid kom jag fram vid middagstiden, och — patienten kom och tog emot mig.

Ja, detta var ju glädjande, och vi prisade Gud; som så hade hjälpt och hört vår under dessa dagar så ofta upprepade bön.

Två dagar efter min ankomst till Yuncheng började de öfriga syskonen samlas från våra stationer i de 3 provinserna i och för den stundande konferensen. Äfven syster Anna E. infann sig. Vi hade en skön konferens. Herren var ibland oss.

Till Hancheng återkommo vi på fredagen för att ordna litet före högtiden. Våra julklappar från Sverige hade vi med oss, och det var oss en stor glädje att på julaftonen tillsammans få öppna dem. Gud välsigne alla vänner, som tänkt på oss också detta år! De hjärtligaste hälsningar till eder alla från

Eder i Herren förbundna
Olga Ahlman.

Axplock.

Br. Wester skrifver från Haichow: »Här går arbetet trots all brist och ofullkomlighet framåt med stora steg. I vår opieasyl samlas hvarje kväll 20 à 30 personer till möte. De bestå sig själfva med lampolja.

Fyra bröder ha varit ute en månads tid och predikat i Puchow på församlingens bekostnad. I början af december sände jag en kolportör till Lingpao-distriktet i västra Honan med tillräckligt med böcker, som jag trodde, för två månader. Efter tjugu dagar kom mannen tillbaka för att få mer. Villigheten hos folket att lyssna är förvånande stor. Gudstjänstbesökarnas antal är f. n. större än eljest.»

Ett utsäde.

Fru Jane Guinness f. af Sandeberg skrifver:

I dag gick jag öfver till sjukhuset och fann en stackars kvinna, som blifvit buren dit på en säng. Doktorn kunde icke gifva henne något hopp, ty hon hade kräfta både i bröstet och magen. O, hvad man känner det ansvarsfullt att få tala till en sådan själ för första — troligen sista gången. Jag lyfte mitt hjärta i bön och försökte bjuda henne frälsningen så enkelt och klart som möjligt. Hon lyssnade uppmärksamt. »Huru skall jag dyrka Gud? Huru skall jag bedja?» Och vi bådo tillsammans, jag först och hon efter mig: »Herre Jesus, fräls mig, tag emot mig i din himmel!» — Bärarne, som skulle bära henne hem, kommo; de tjocka täckena breddes öfver henne, men under täcket hörde jag henne säga om och om igen: »Jesus, förbarma dig öfver mig! Jesus, fräls mig!» Det kändes så stort att ha fått så ut ett frö till evigt lif och sedan lämna allt i Guds händer.

En glädjande företeelse.

Inom loppet af blott några månader hade, så meddelades det vid konferensen i Edinburg, 500 kinesiska studenter erbjudit sin tjänst för evangelii utbredande bland sina landsmän.

Tänkvärda ord ur en kines' predikan.

Från Sinan skrifver frk. Maria Pettersson:

I söndags talade en ung man under förmiddagsgudstjänsten öfver orden: »Förutbestämd af Gud.» Han påvisade, hurusom det är möjligt för oss, just därför att vägen är bestämdt utstakad, att omintetgöra Guds plan. Det finnes blott *en* rätt väg. Den är af Gud utsedd. Det är, då vi *icke* gå den, som vi gå vilse, i det vi vika af vägen och lämna Gud för att gå våra egna vägar, låta oss ledas af vårt eget omdöme samt följa våra egna böjelser i stället för att alltjämt hafva Guds vilja såsom ledstjärnan på vår väg.

Tidstecken.

Ingen, som närmare följt missionen, kan underlåta att se tecken till ett uppvaknande inom hemländernas kyrkor, i det de kristna såsom aldrig förr kommit till insikt om sin plikt gentemot hela världen samt behofvet af större kraft i arbetet och mer samverkan. Med lof och pris till Gud vilja vi äfven betyga, att tydliga tecken till Guds kraft försports ute på missionsfälten. Vi tro, att många af Herrens riksarbetare skola få allt mer klart för sig, att världen kan vinnas, endast om Guds Ande får begagna redskap, som han själf utvalt och som äro villiga att i allt ledas af honom.

Stora och mäktiga svårigheter resa sig f. ö. på vägen både hemma och ute. Här hemma: världsligheten, den febrila brådska, som gör sig gällande i affärsvärlden, liksom i andra kretsar nöjes- och njutningslystnaden, den allt mer tilltagande otron, tviflet på Guds ord samt försummandet af evangelii predikan. Ute på fältet utgöras de förnämsta hindren af den oro, som ger sig tillkänna bland de vaknande nationerna, ifvern att erhålla civilisationens välsignelser utan Kristi evangelium, den fiendskap, som utvecklas af världsligt sinnade resande och köpmän liksom ock oförmågan hos en del missionärer, som sakna vare sig tillräckliga kunskaper, praktisk begåfning eller andekraft.

Alla dessa hinder kunna öfvervinnas endast genom insättandet af större kraft, och de kunna öfvervinnas, därför att missionen är Guds verk. Han går före, och hans tjänare hålla på att lära sig hemligheten till seger: att följa Mästaren närmare, följa utan att fråga.

De statistiska uppgifterna för förlidet år vittna om en betydlig tillökning i missionsgåfvorna och det trots den oro, som rådt på det kommersiella området. I Amerika hafva de ökats med öfver 2 millioner kr. Ja, missionssällskapens inkomster i Amerika hafva under de sista tio åren nära på *fördubblats.*

I England hafva de ökats med nära 6 millioner kr., en betydlig stegring från det föregående året.

De tyska missionssällskapen kunna omförmäla en tillökning i gåfvomedel af nära 400 tusen kr. Året därförut var emellertid tillökningen mer än dubbelt så stor.

Inom hela den kristna världen hafva missionsgåfvorna från hemförsamlingarna ökats med öfver 9 millioner kr., medan ökningen året därförut icke uppgick till 6 millioner.

Utan tvifvel har det arbete, som utförts af lekmän, kvinnor och barn icke oväsentligt bidragit till vinnande af detta resultat. Medan gåfvomedlen i det stora hela ökats, är det emellertid några enskilda missionssällskap, som haft en minskning i sina inkomster.

Ute på missionsfälten hafva gåfvomedlen ökats med omkring 1 million kr., hvilket proportionsvis är en betydligt större tillökning än i hemlanden.

Under det gångna året hafva församlingarna af infödda ute på fälten ökats med nära 140,000 nattvardsberättigade eller 2,800 hvarje vecka. Antalet skolor och lärjungar har äfven tillväxt. Så stor har dock icke tillväxten varit, att den på något sätt kan sägas vara öfverraskande. Men hvar helst säden utsåtts i tro och kärlek samt vattnats genom beständig bön och vårdats med tålamod och omsorg, skall det förvisso uppväxa skörd.

Efter Missionary Review.

Guds underbara verk i Korea.

(Ur »Korea for Christ» af G. Davis.)

I.

Ända ifrån missionsarbetets begynnelse i Korea har Guds ingripande varit förnimbart dels i en kedja af märkliga skickelser, dels i en följd af underbara bönhörelser. I början af min vistelse i landet bade jag förmånen att under en veckas tid vara med om en bibelkurs, som hölls i Chairung. Den mest framstående ledaren i denna kurs var dr. G. Underwood, missionär i Seoul.

Ingen är bättre än dr. Underwood i stånd att tala om den underbara framgången af Jesu Kristi evangelium i Korea. Han är en af missionens grundläggare i detta land. För omkring 25 år sedan började han verksamheten i Koreas hufvudstad. Ehuru han till sin läggning är evangelist, har hans verksamhet dock ej varit begränsad till endast detta område. Åtskilliga böcker om Korea hafva vi af honom, bland andra ett koreanskt-engelskt lexikon samt några skrifter, t. ex. »The Call of Korea.» För närvarande har han ledningen af den presbyterianska kyrkans skolverksamhet i Seoul, hvarjämte han är ordförande i Kinas Traktatsällskap. Han har varit en af de mest framstående medlemmarne i den kommission, som öfversatt bibeln till landets språk. F. ö. var dr. Underwood en förtrogen vän och rådgifvare till Koreas sista kejsare. Hans fru var före sitt giftermål kejsarinnans läkare. Då den siste kejsaren vid ett tillfälle fruktade för komplott mot sitt lif, lät han läga all sin mat i dr. Underwoods kök samt i förseglade kärl hämta den till palatset. Äfven fru Underwood har ägnat sig åt författareskap. Hennes bok: »Fifteen years among the Topknots» utgör en målande skildring af folk och seder i Korea.

I sällskap med dr. Underwood gjorde vi resan på den af japanerna byggda järnvägen till Seoul. Sceneriet var det skönaste, man kunde få se i orienten. Vårt samtal rörde sig om missionsverksamheten, och dr. U. förklarade, att missionärerna ej mindre än de utomstående betraktade de framgångar, som vunnits, med förvåning och häpnad. »Korea har,» sade han, »på grund af befolkningens envisa vägran att släppa in utländingar i landet, ansetts som ett mycket hårdt missionsfält. Hvarje försök att skaffa främlingar tillträde vare sig genom vänskaplig underhandling eller genom maktspråk, hade misslyckats, och det var först år 1882, som amiral Schufeldt lyckades afsluta ett fördrag mellan Amerika och Korea och sålunda öppna landet för främlingar. Ännu länge voro dock folkets sinnen fyllda af främlingsfiendtlighet, och motståndet mot evangelium var följaktligen mycket starkt.

Så mycket underbarare är det därför, att icke blott de yttre hindren äro undanröjda, utan att folket blifvit berördt i sitt innersta, att främlingshatet försvunnit och villighet att lyssna till evangelii budskap i stället inträdt. Men framgången har på senare tiden vida öfverträffat allt, hvad man under tidigare år någonsin vågade hoppas.

För 25 år sedan fanns icke en enda kristen korean. Nu (okt. 1909) finnas i landet omkring 80 tusen nattvardsberättigade och katekumener, omkring 200 tusen anhängare af den kristna tron samt i rundt tal 1,500 församlingar. Historieforskare hafva enkom rest till Korea för att undersöka, hvari orsaken till en sådan framgång kunde ligga. Senare händelser synas visserligen gifva en viss trovärdighet åt påståendet, att rörelsen delvis skulle vara af politisk art, men det förhållandet, att de kristna helt och hållet taga afstånd från all politik, samt det faktum, väl kändt för hvarje missionär, att den största framgången vanns, innan de närvarande politiska omhvälfningarne ägde rum, visar tydligt, att politiska händelser ej varit orsaken till denna exempellösa utveckling i missionen.

Den principen, att församlingarna i ekonomiskt hänseende skola helt och hållet ställas på egna fötter, en princip, som visat sig vara så nyttig för missionsverksamheten i Indien och Kina, har helt visst äfven i Korea bidragit till att föra verksamheten framåt men kan dock ej ensamt förklara framgången. Det finns också drag i folkkaraktären, som skulle kunna anföras som en förklaring, men icke ens detta är tillräckligt för att förklara detta nådens verk. Vi drifvas därför till den slutsatsen, att Gud åter har uppenbarat sin makt och brukat det i världen svaga för att komma det starka på skam. Han har utvalt det fattiga, föraktade Korea och där utfört sådana underbara ting, att hela världen slagits med förvåning. Han har af dessa ringaktade koreanska män och kvinnor skapat en församling, som utvecklat den bästa kristna karaktär, vi i denna tid finna hos någon församling.

Kinesiska äktenskapslagar.

I Kirin, en af de tre provinser i hvilka Mandschuriet är uppdeladt, har en ny lag mot barnäktenskap stiftats. Männen få ej ingå äktenskap under tjugu års ålder och kvinnorna ej under 17. Såväl kontrahenterna själfva liksom deras föräldrar skola straffas, om de befinnas handla i strid mot denna lag.

Vidare må nämnas, att det förr så brukliga månggiftet blifvit mycket modifieradt. Det är ej längre tillåtet att tillhandla sig en bihustru, såsom de rika förr brukade göra. Endast i det fall att den första hustrun ej har manlig afkomma, tillåtes mannen äkta ännu en kvinna, men det måste då ske under lagliga former, och hon skall erkännas såsom hans lagliga hustru.

För våra små missionsvänner.

Elias Gud lever än.

Genom Kina Inlandmissionens missionärer hade det glada budskapet om Kristus inträngt även i ett buddistkloster. En av prästerna där vid namn Li blev mäktigt gripen av berättelsen om Elia. Han blev omvänd till Gud och började predika evangelium. Vid den tiden rådde till följd av ihållande torka stor hungersnöd i landet. Li tog en stor klocka och vandrade gata upp och gata ned under flitigt ringande, och så snart en skara kineser samlat sig, uppmanade han dem att omvända sig. »Därför att I dyrken avgudar, har detta straff kommit över eder,» ropade han. »Himmelens Gud vredgas på eder, såsom han på Elias tid vredgades på Israels folk, därför att de tillbådo andra gudar. Han kommer icke att giva regn, om I icke gören bättring.»

Han blev emellertid hånad och utstött samt måste fly till en annan by. Där började han åter vandra omkring med sin klocka, och nu hände sig en dag, att samtliga byinvånarna tillsammans med honom föllo ned, bekände sina synder och anropade Gud om nåd, samt att han måtte giva regn. Snart började tjocka moln sammandraga sig, och inom kort strömmade regn ned över byn och de omgivande fälten, medan andra trakter fortfarande voro alldeles förstörda av torkan. Måuga kineser blevo härigenom övertygade om att det var den sanne Guden, som Li dyrkade.

Li, den forne buddaprästen, drog sig nu tillbaka till en avsides liggande liten hydda för att ännu mer forska i Guds ord samt även företaga vandringar ut till byarna och förkunna evangelium. En annan buddistpräst, med vilken han förut varit god vän, besökte honom då och då och medförde varje gång från klostret litet hirs eller bröd i de vida ärmarna av sin dräkt. »Om än Li blivit förryckt,» tänkte han, »så förbliver han dock min vän, och jag kan icke se honom lida nöd.» Li gladdes mycket över detta besök och föll varje gång strax på knä, prisande Gud för den erhållna födan. Detta förargade vännen, och han utbrast: »Det är jag, som bär mat till dig. Var för tackar du då inte mig utan Gud?» Li svarade: »Om det är du, som bär hit maten, då har dock min Gud skickat dig, ty jag har bedt honom därom.» Slutligen blev vännen så förtretad, att han förklarade, det han inte mer ville komma igen, även om Li skulle få hungra ihjäl.

Li fällde dock ej modet, ty han litade på sin Gud och trodde, att han nog skulle draga försorg om honom. Emellertid fick han trenne dygn vara alldeles utan mat. Desto flitigare studerade han sin bibel och fick då ånyo läsa berättelsen om Elia och korparna. Härvid intogs han av stor glädje. Han föll på sina knän och sade till Herren: »Om du, Herre, handlade så med Elia, att du med korpar sände mat till honom, så kan du handla på samma sätt med mig.»

Efter en kort stund hörde han inifrån sin hydda ett häftigt kraxande. Han skyndade ut och fick se en hop korpar, som uppe i luften stridde om något. Plötsligt föll en riskaka ned mitt för hans fötter. Han hade knappt hunnit taga upp den, förrän även ett stycke fläsk föll ned. Korparna, som slagits om sitt tjuvgods, flögo helt snopna den ena hit, den andra dit.

Efter en brinnande bön med tack och lov till Gud bar Li in maten i sin hydda samt gjorde upp eld för att steka fläsket. Efter en liten stund öppnades dörren, och hans vän, buddistprästen, inträdde. »Här luktar ju så gott, som om du hölle på att tillreda en festmåltid», utropade han helt förvånad. »Ja, det gör jag också,» svarade Li, »och nu bjuder jag dig att äta med mig.»

Vännen bestormade Li med frågor, men denne svarade endast: »Ät först, så skall jag sedan berätta dig allt.»

När måltiden var slut, slog Li upp sin bibel och läste berättelsen om Elia och korparna; därpå tog han vännen med sig ut och visade honom platsen, där korparna släppt sitt byte. Då kunde buddistprästen icke längre förbliva i sin otro. Han bad Li undervisa sig mer om sin Gud, lämnade sig helt åt honom och blev sedan ett av evangelii trognaste vittnen i Kina.

Minnesord.

Herrens vägar äro underliga; han delar åt de sina både nöd och nåd. Det finnes intet moln, som icke har sin silfverkant. Han låter ofta den svåraste pröfning åtföljas af den ljufligaste hugsvalelse och af det som är oss till största nytta och välsignelse. Hans barn få ofta erfara sanningen af det ordet: »för dem, som hafva Gud kär, samverkar allt till det bästa.»

Svenska Missionens i Kina

California Kommitee.

Redovisning

för medel, som inkommit för Svenska Missionens i Kina California Kommitee under året 1910, för underhåll af missionärerna Edvin Lundström och Nils Svenson samt till hjälp för missionär Linders

För Lundström och Svenson.

Nils Christenson	$ 10: 00
C. F. Dahlin	» 3: 00
A. T. Lindgren	» 50: 00
A. P. Nylin	» 10: 50
Alex Danielson	» 30: 00
G. Bordson	» 125: 00
Nels Erickson	» 15: 00
Ole Allen	» 5: 00
Thol Nelson	» 25: 00
E. H. Lindquist	» 12: 00
A. G. Dahlberg	» 25: 00
F. O. Munson	» 10: 00
C. J. Anderson	» 50: 00
Mrs. A. G. Nelson	» 6: 00
John Lofven	» 10: 00
J. H. Peterson	» 20: 00
J. L. Norman	» 10: 00
Mrs. E. Anderson	» 2: 00

För Linders.

Christian Wallgren och Lena Palmgren	10: 00
E. H. Lindquist	13: 00
Summa	441: 50

Ett hjärtligt tack till alla som bidragit.

A. T. Lindgren, kassör. *E. H. Lindquist*, Sekr.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1911.